

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 sierpnia 2014 r.

sprawy **J. S.**

w przedmiocie wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 marca 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 grudnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego J. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 16 grudnia 2013 r., Sąd Okręgowy orzekł wobec J. S. kary łączne:

1. 11 lat pozbawienia wolności, łącząc kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w O. z dnia 9 października 2002 r., w sprawie II K 41/02,
- Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 maja 2003 r., w sprawie II K 760/00;
- Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 sierpnia 2011 r., w sprawie VIII K 425/07;

2. 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, łącząc kary grzywny orzeczone wyrokami w sprawach: II K 41/02 i VIII K 425/07;

3. 12 lat pozbawienia wolności, łącząc kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 stycznia 2010 r., w sprawie II K 97/08,
- Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 kwietnia 2012 r., w sprawie VIII K 395/07,
- Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 czerwca 2013 r., w sprawie V K 165/11.

Apelację od rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej wymiaru kar łącznych i zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść;
- 2) rażącą niewspółmierność (surowość) wymierzonych skazanemu kar łącznych.

W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zdecydowane złagodzenie wymierzonych skazanemu kar łącznych, przy zastosowaniu zasady absorpcji lub zbliżonej do niej zasady asperacji, zaś w sytuacji gdyby Sąd odwoławczy tego wniosku nie uwzględnił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 marca 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, który zarzucił inne niż wymienione w art. 439 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia, rażące naruszenie prawa procesowego oraz prawa materialnego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 85 k.k. i wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa

materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Z lektury uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego nie wynika, aby naruszył on przepis art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k., zastosował się on bowiem do nakazu z art. 433 § 2 k.p.k., i rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne. Wprawdzie Sąd Apelacyjny nie uczynił tego w sposób zbyt obszerny, nie mniej jednak treść uzasadnienia umożliwia zapoznanie się z argumentami, jakimi kierował się Sąd utrzymując zaskarżony wyrok w mocy. Podkreślić należy, iż stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym. Porównanie treści tych dokumentów pozwala na uznanie argumentacji zawartej w motywacyjnej części wyroku Sądu Apelacyjnego za wystarczającą. Sąd odwoławczy ustosunkował się zarówno do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jaki i do twierdzenia o rażącej niewspółmierności kary, a zwięzłość wywodów koresponduje z lakonicznością wniesionej apelacji. W szczególności Sąd odniósł się także do kwestionowanej również w kasacji różnicy w przyjętej zasadzie kształtowania kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny wskazując, że podstawę do orzekania kary łącznej grzywny stanowiły tylko dwie kary jednostkowe wymierzone „za tożsame czyny”, natomiast w przypadku pierwszej z orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności, jej podstawę stanowiło siedem kar jednostkowych.

Również zarzut obrazy przepisów prawa materialnego jawi się jako niezasadny. Orzeczona wobec skazanego J. S. kara łączna mieści się w przewidzianych i określonych przepisami granicach i stanowi całościową ocenę jego zachowania, będąc właściwą i celową reakcją na popełnione przez niego czyny, zaś powołany przez skarżącego przepis art. 85 k.k. określa tylko w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej i nie zawiera nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji. Przypomnieć należy, iż racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć zatem charakter jednokierunkowy (wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 21 sierpnia 1997 r., II KK 96/07, OSNKW 2008, z. 1, poz. 6). Podnoszenie zarzutu obrazy art. 53 § 1 i 2 k.k. stanowi jedynie próbę obejścia wynikającego z art. 523 k.p.k. zakazu zarzucania w kasacji rażącej niewspółmierności kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.